

SARAH WINMAN

Italialainen sommitelma

Sarah Winman

Italialainen sommitelma

Suomentanut Laura Haavisto

Saga Egmont

Italialainen sommitelma

Suomentanut: Laura Haavisto

Alkuteos: *Still Life*

Alkuteoksen kieli: englanti

Published by arrangement with Rachel Mills Literary Ltd.

Cover image: Midjourney

Cover design: Emma Björklund

William Shakespearen suomennotokset Paavo Cajander

Dante Alighierin suomennotokset Elina Vaara ("Valoa hengen täynnä rakkautta") ja Eino Leino ("Elomme vaelluksen" -alkuinen mukaelma)

E. M. Forsterin Hotelli Firenzessä suomennotokset Hanna-Liisa Timonen ("ja puhuu kaiken lisäksi cockneya!", "Asentojen symmetriassa on toisinaan suoranaista taikaa")

Copyright © 2021, 2026 Sarah Winman ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727234380

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Äidille
Patsylle
Stella Rudolphille (1942–2020)

”Kaksi ihmistä, jotka kiskovat toisiaan kohti pelastusta, on ainoa merkityksellisenä pitämäni teema.”

E. M. Forster, *Commonplace Book*

”Valistuneen matkailijan yhtenä ensisijaisista tavoitteista Italiassa on yleensä tutustua jollakin tasolla maan taideaarteisiin. Jopa ne, joiden ajanvietteet ovat yleensä hyvin arkisia luonteeltaan, muuttuvat Italiassa tiedostamattaan runouden ja taiteen ihailijoiksi. Matkailija kohtaa ne täällä niin tiiviisti jokapäiväiseen elämään kietoutuneina, että hän kokee niiden vaikutuksen joka askeleella ja tulee tahattomasti alttiiksi niiden vaikutukselle.”

Karl Baedeker, *ITALIA: matkailijan opas*, 1899

Ihminen kaiken mittana

1944

Jossain päin Toscanan maaseutua kaksi englantilaista ikäneitoa, Evelyn Skinner ja muuan Margaret joku, söivät myöhäistä lounasta vaatimattoman *albergon* terassilla. Oli elokuun toinen. Kaunis kesäinen päivä, jos vain pystyi unohtamaan sen, että käynnissä oli sota. Toinen heistä istui varjossa, toinen valossa johtuen auringon asennosta ja viiniköynnösten peittämästä säleiköstä. Tarjolla oli supistettu ruokalista, mutta he juhlistivat liittoutuneiden etenemistä isoilla lasillisilla chiantia. Matalalla lentävä pommikone jätti heidät hetkellisesti varjoonsa. Naiset tarttuivat kiikareihinsa ja tutkailivat merkintöjä. Oma on, he sanoivat, ja vilkuttivat.

Tämä kaninliha on herkullista, sanoi Evelyn ja sai kiinnitettyä oviaukon liepeillä tupakkaa polttavan omistajan huomion. Evelyn sanoi: *Coniglio buonissimo, signore!*

Signore laittoi tupakan suupieleensä ja nosti toisen kätensä ilmaan – ele muistutti osittain natsitervehdystä, osittain kädenheilautusta, ja oli vaikea sanoa kummasta oli kyse.

Onkohan hän fasisti? sanoi Margaret hiljaa.

Ei, en usko, Evelyn vastasi. Tosin italialaiset ovat poliittisesti varsin päättämättömiä. Ovat aina olleet.

Kuulin että heitä ammutaan nyt. Fasisteja.

Kaikki ampuvat kaikkia, sanoi Evelyn.

Kranaatti vihelsi heidän oikealla puolellaan ja räjähti kauempana kukkulalla irrottaen pienten sypressipuiden rykelmän juuri-neen.

Heikäläisten, sanoi Margaret ja piteli kiinni pöydästä suoje-lakseen kameraansa ja viinilasiaan paineaallolta.

Kuulin että Botticelli löytyi, sanoi Evelyn.

Mikä niistä? sanoi Margaret.

Kevät.

Luojan kiitos, sanoi Margaret.

Samoin Giotton *Madonna* Uffizista. Rubensin *Nymfit ja satyy-rit* ja vielä jokin – Evelyn mietti kuumeisesti – Ah, aivan, hän sanoi. *Emmauksen ateria.*

Se Pontormo! Onko *Kristuksen ristiltäotosta* kuulunut mitään?

Ei vielä, sanoi Evelyn ja veti pienen luun suustaan.

Etäällä taivas värjäantyi äkillisesti tykistötulen leimahduksesta. Evelyn nosti katseensa ja sanoi, en uskonut näkeväni täl-laista enää tässä iässä.

Emmekö me ole saman ikäisiä?

Emme. Vanhempi.

Sinäkö olet?

Niin. Kahdeksan vuotta. Kohta kuusikymmentäneljä.

Oletko *tosissasi*?

Kyllä, Evelyn sanoi ja kaatoi lisää viiniä. Säälin kyllä noita haa-rapääskyjä, hän lisäsi.

Ne ovat tervapääskyjä, sanoi Margaret.

Oletko varma?

Olen, sanoi Margaret. Kirkujat ovat tervapääskyjä, ja hän nautti taaksepäin ja päästi kammottavan äänen, joka ei lainkaan muistuttanut tervapääskyä.

Tervapääsky, sanoi Margaret korostaen näkemystään. Haara-pääsky toki on firenzeläinen lintu, hän sanoi. Se on varpuslintu, kuuluu laululintuihin, toisin kuin tervapääsky. Koivet erottavat ne. Heikot jalat, pitkä siipiväli. Se kuuluu kiitäjälintujen lahkoon. Sen kreikankielinen nimi *Apodiformes* tarkoittaa ”jalatonta”. Räystäspääsky puolestaan on varpuslintu.

Voi hyvä jumala, ajatteli Evelyn. Loppuuko tämä koskaan?

Haarapääskyillä, Margaret jatkoi, on kaksiahaarainen pyrstö ja punainen naama. Ja noin kahdeksan vuoden elinajanodote.

Masentavaa. Ei edes kaksinumeroinen luku. Ovatkohan haarapääskyn vuodet vähän niin kuin koiran vuodet? sanoi Evelyn.

En usko. Sellaisesta en ole koskaan kuullut. Tervapääskyt ovat tummanruskeita mutta näyttävät lentäessään lähes mustilta. Tuolla ne lentävät taas! kiljahti Margaret. Tuolla noin!

Missä?

Tuolla! Sinun pitää seurata tarkasti, ne ovat hyvin vikkeliä. Ne tekevät kaiken lennossa!

Yhtäkkiä pilvistä syöksyi esiin kaksi haukkaa, jotka repivät tervapääskyn rajusti kahtia.

Margaret haukkoi henkeään.

Tekivät kaiken lennossa, sanoi Evelyn katsellessaan kun haukat katosivat puiden taa. Tämä on kerrassaan mainiota *classicoa*, hän sanoi. Sanoinko sen jo?

Itse asiassa sanoit kyllä, sanoi Margaret ymseästi.

No. Sanon sen uudestaan. Vuoden kestänyt miehitys *ei* ole

heikentänyt laatua, ja hän sai kiinnitettyä omistajan huomion ja osoitti lasiaan. *Buonissimo, signore!*

Signore otti savukkeen suupielestään, hymyili ja kohotti jälleen kättään.

Evelyn nojautui taaksepäin tuolissaan ja laski lautasliinansa pöydälle. Naiset olivat tunteneet toisensa seitsemän vuotta. He olivat aluksi olleet lyhyen aikaa rakastavia, minkä jälkeen halu oli korvautunut yhteisellä kiinnostuksella toscanalaista protorenessanssia kohtaan – se oli Evelynin kannalta tyydyttävä käänne, joskin Margaret joku oli toista mieltä. Hän oli uppoutunut ornitologiaan. Evelynin kannalta oli onni, että sodan syttyminen oli estänyt jatkopyrkimykset, tai oli ainakin estänyt Roomaan saakka. Kaksi viikkoa sen jälkeen kun liittoutuneet olivat saapuneet kaupunkiin, hän oli avannut tätinsä Via Magentolla sijaitsevan villan ulko-oven, jonka takana hän oli kohdannut jotakin odottamatonta. Yllätys! Margaret oli sanonut. Et sinä minusta niin helposti eroon pääse!

Yllätys ei ollut sana joka Evelynin mieleen oli juolahtanut.

Evelyn nousi seisomaan ja oikoi jalkojaan. Olen istunut liian pitkään, hän sanoi ja pyyhki muruja pellavahousuiltaan. Hän oli näyttävä ilmestys täydessä pituudessaan, katse oli älykäs ja mieli terävä valmiina ratkomaan pulmia siinä missä veistelemään vitsejäkin. Kymmenen vuotta sitten hän oli päättänyt värjätä harmaantuvan hiuspehkonsa vaaleaksi eikä ollut sittemmin katunut päätöstään. Hän asteli signoren luo ja pyysi täydellisellä italian kielellä savuketta. Hän asetti sen huuliensa väliin ja otti miestä kädestä nojatessaan liekkiä kohti. *Grazie*, hän kuiskasi ja mies painoi askin tiukasti hänen kämmentään vasten ja viittilöi häntä ottamaan sen. Hän kiitti miestä vielä kertaalleen ja palasi sitten pöydän ääreen.

Pysähdy, Margaret sanoi.

Mitä?

Valo kasvoillasi. Miten vihreiltä silmäsi näyttävätkään!
Käänny hiukan minuun päin. Pysy siinä.

Margaret, voi luoja.

Ole nyt paikoillasi. Älä liiku, ja Margaret otti kameransa ja sääti aukon asetuksia.

Evelyn veti teatraalisesti henkoset savukkeestaan (klik) ja puhalsi savua kohti myöhäisen iltapäivän taivasta (klik), pani merkille vaihtuvat värit, mailleen painuvan auringon, levottomana lentävän yksinäisen tervapääskyn. Hän pyyhkäisi hiuskiehkuran kurtistuneelta otsaltaan (klik).

Mikä sinua jäyttää, ystävä rakas?

Varmaan hyttysenpistot.

Itse Säälikö se siellä puhuu? sanoi Margaret. Mitä mietit?

Mitä vanha mielestäsi tarkoittaa?

Tuo on mökkihöperön hapatusta, sanoi Margaret. Emme voi edetä, voimme ainoastaan vetäytyä.

Tuossa ei ainakaan ole mitään uutta, sanoi Evelyn.

Tarkoitin saksalaisia miinoja, höpsö!

Haluan vain päästä Firenzeen. *Tehdä* jotain. Olla hyödyksi.

Omistaja tuli heidän luokseen ja keräsi lautaset pöydästä. Mies kysyi heiltä italiaksi haluaisivatko he kahvia ja grappaa, ja he vastasivat, sehän olisi vallan ihanaa, ja mies kielsi heitä lähtemästä enää vaeltelemaan ja sanoi vaimonsa menevän myöhemmin heidän huoneeseensa sulkemaan ikkunaluukut. Ai niin, ja haluaisivatko he kenties viikunoita?

Voi *sí, sí. Grazie.*

Evelyn katseli miehen menoa.

Margaret sanoi, on pitänyt kysyä sinulta. Robin Metcalfe kertoi että olet tavannut Forsterin.

Kenet?

Sen, jolla on Hotelli Firenzessä.

Evelyn hymyili. Aivan niin.

Robin Metcalfen puheista olisi voinut päätellä, että sinä ja Forster olitte ylimpiä ystävyksiä.

Naurettavaa! Istuimme samassa ruokapöydässä, jos sinun on kerran saatava tietää, keittolihaillallisilla siellä kammottavassa *Pensione Simissä*. Olimme kuin surkea pieni purkki Arnon rannoilla etsimässä epätoivoisesti aitoa Italiaa. Mutta ruorissa oli cockneya puhuva majatalon emäntä, siunattu olkoon hänen sie-lunsa.

Cockneyako?

Niin.

Miksi cockneya?

En minä tiedä.

Siis että miksi Firenzessä?

En tullut koskaan kysyneeksi.

Nyt kysyisit, sanoi Margaret.

Nyt taatusti kysyisin, sanoi Evelyn, otti savukkeen ja asetti sen huulilleen.

Oli kaiketi tullut tänne lastenkaitsijaksi, sanoi Margaret.

Aivan. Kaiketi, sanoi Evelyn ja avasi tulitikkurasian.

Tai kotiopettajattareksi. Niin sen täytyy olla, sanoi Margaret.

Evelyn sytytti tulitikun ja veti henkeä.

Tiesitkö että Forster kirjoitti kirjaa? kysyi Margaret.

Herranen aika, en. Hän oli vastikään ryhtynyt tutkijaksi, mikäli muistan oikein. Oli vielä valmistumisen jälkeisten peitossa

– arka, kömpelö, tiedät kyllä ihmistyyppin. Astunut maailmaan vailla minkäänlaista kokemusta.

Emmekö me kaikki ole olleet sellaisia?

Niinhän me kaiketi olemme olleet, sanoi Evelyn, poimi pöydältä viikunan ja painoi peukalonsa sen pehmeään, periksi anta-
vaan kuoreen. Niinhän me kaiketi olemme olleet, hän toisti hiljaa.

Hän repi hedelmän kahtia ja katsahti sen värikästä eroottista lihaa. Hän punastui ja syytti siitä ilta-aurinkoa, viiniä, grappaa ja savukkeita, mutta syvällä sydämessään, näkymättömässä ja varjelluimmassa osassa itseään, muuan muisto avasi hänen mieltään hitaasti – hyvin hitaasti – kuin vetoketjua.

Siitä huolimatta kummallisen karismaattinen, hän sanoi ja palasi nykyhetkeen.

Forsterko? sanoi Margaret.

Yksin ollessaan, niin. Mutta hänen äitinsä läsnäolo tukehdutti hänet. Jokainen moite oli kuin lisää painoa tyynylle. Eriskumallinen suhde. Se on erityisesti jäänyt mieleen. Äiti päivänvarjoineen ja hajusuoloineen, ja mies koirankorville kuluneine Baedekereineen ja huonosti istuvine pukuineen.

Margaret kurottautui ottamaan Evelynin savukkeen.

Muistan hänen ilmestyneen paikalle hiljaisina hetkinä. Häntä ei kuullut, näki vain. Seisoi pitkänä ja hontelona huoneen nurkassa. Tai istui seurusteluhuoneessa muistikirjansa kanssa. Raapusteli sinne minkä ehti. Tai vain tarkkaili.

Eikö se aina ala niin? sanoi Margaret ja ojensi savukkeen takaisin.

Mikä?

Kirja.

Aivan. Niin kai.

Pienistä hetkistä, joita kukaan muu ei huomaa. Jokapäiväisen

elämän pienistä pyhistä hetkistä. Hän otti kameransa (klik). Kuten tuo hetki (klik). Tai tuo.

Hyvänen aika sentään, voisitko nyt lopettaa, Margaret? Mikä sinuun on mennyt?

Margaret laskee kameransa. Sinä et näe samaa kuin minä, hän sanoi viettelevästi.

Sinulla on jotain hampaanvälissä.

Miksi et sanonut?

Sanoinhan minä. Juuri äsken.

Margaret kääntyi pois päin ja piilotti suunsa kätensä taakse. Hän kuljetti kieltään edestakaisin etuhampaillaan.

Onko parempi? hän kysyi ja paljasti ne.

On, sanoi Evelyn.

Margaret vaihtoi yhtäkkiä tuhkakupin, viikunoiden ja viinilasin paikkaa. Hän sääti aukkoa (klik). Hän siirsi viinilasia, savukeaskia (klik) (klik) (klik) (klik).

Olin kaksikymmentäyksivuotias kun ensimmäisen kerran tulin Firenzeen, sanoi Evelyn. Olenko kertonut?

Olet, me kaikki varmasti tiedämme sen, sanoi Margaret.

Vai niin.

Evelyn jatkoi: Simin emännällä oli sisäkkö joka teki vähän yhtä sun toista. Hän seisoi aina ruokasalissa, huoneen nurkassa, kun me söimme. Aina havainnoimassa. Odottamassa vuoroaan tarjoilla tai siivota. Tarkkailemassa meitä.

(Klik.)

Hän oli viehättävä, sanoi Evelyn. Neuvokas. Sievä. (Klik.)

Margaret nojasi tuolissaan taaksepäin. Miten sievä? hän kysyi.

Hän oli Leonardo, sanoi Evelyn.

Mikä niistä?

Nainen ja kärppä.

Oho, sanoi Margaret toista kulmakarvaansa kohottaen.

Ei tietenkään pukeutumiseltaan – pääosin mustaa ja valkoista iltaisin, valkoista aamiaiskattauksella. Hyvin pidättyväinen, mutta sellaistaahan se silloin oli. Kaiketi me kaikki olimme samantaisia – mutta hänen ihonsa ja silmänsä. Otsaa peittävät hiukset. Poskien puna.

Vaikuttaa siltä että olit varsin viehättynyt hänestä.

Kaikki olivat viehättyneitä hänestä, sanoi Evelyn.

Myös Forsterko?

Ei, ystävä hyvä. Hän on homoseksuaali.

Evelyn piti tarinassaan tauon. Hän karisti tuhkaa savukkeestaan, ja Margaret tarkkaili häntä tiiviisti.

Forster ei ollut paikalla sinä iltana jota muistelen, jatkoi Evelyn. Syntymäpäiväni iltana. Hän ei ollut vielä saapunut.

Mikä tytön nimi oli? keskeytti Margaret.

En minä muis-

No, annetaan hänelle nyt jokin nimi –

– mieluummin ei –

Kuten Beatrice!

Luojan tähden sentään, Margaret! Ei tässä ole kyse mistään niimestä. Kyse on *hetkestä*.

Ei muusta. Kyse ei ole hänen nimestään.

Suo anteeksi, sanoi Margaret, nojautui teatraalisesti taaksepäin ja perääntyi grappatilkkinsä kanssa. *Continuez*, hän sanoi.

Evelyn jatkoi: Hän tiesi, että syntymäpäiväni olisi pian, koska siitä oli puhuttu seurueessamme päiväkausia, ja vaikka hän osasi englantia vain vähän, hän ymmärsi mitä sanottiin. Erikoista kokeneisuutta. Ei puhunut mitään mutta ymmärsi kaiken. Ja hän kysyi cockneya puhuvalta signoralta, voisiko hän ottaa ruoanlaiton vastuulleen kyseisenä iltana voidakseen tarjota meille kaikille

– todellisuudessa siis *minulle* – juhla-aterian vailla vertaa. Cockneya puhuva signora oli tietysti haltioissaan ja vetäytyi ajoissa yöpuulle.

Mikä ei ollut suuri menetys, sanoi Margaret.

Ei lainkaan, vahvisti Evelyn. Muistan innostuksen tunteen, kun laskeuduin portaita ja –

Eikö sinulla ollut saattajaa? keskeytti Margaret.

Ei. Olin ilman esiliinaa Roomaan asti.

Ilman esiliinaako? Miten ihmeessä –?

Margaret. Älä viitsi. Olimme epäsovinainen perhe. Skandaalit olivat siirtymäriittejä. Voinko jatkaa?

Margaret viittasi kädellään häntä jatkamaan.

Evelyn sanoi, minun olisi pitänyt käsittää että jotakin erityistä oli tekeillä. Menin seurusteluhuoneeseen ja kaikki vaikenivat. Constance Everly hymyili minulle ja tarttui minua kädestä ja –

Constance Everlykö?

Niin.

Se runoilija?

Niin. Constance Everly, se runoilija, Margaret.

Evelyn nojautui tuolissaan taaksepäin uupuneena. Hän ei ikinä saanut kertoa tarinaa keskeytyksestä loppuun.

Ja? sanoi Margaret.

Ja mitä?

Constance Everly tarttui sinua kädestä...?

Ja. Puristi sitä, sanoi Evelyn.

Miksi puhut noin oudosti?

Siltä varalta, että haluat taas keskeyttää. Jätän taukoja. Sanojen. Väleihin. Jotta voit ottaa puheenvuoron häiritsemättä –

Äh, kerro nyt vain se mokoma tarina, Evelyn.

Evelyn nauroi. Hän sanoi, Constance johdatti minut ruoka-

saliin. Kaikkialla paloi kynttilöitä ja pöytien keskellä oli pienissä maljakoissa Parman orvokkeja – ne olivat kovin harvinaisia niin varhain – ja rosmariinikimppuja ja tuoksu oli huumaava. Katausta oli mietitty huolella; sitä millaisen vaikutuksen se tekisi vieraisiin. Lisäksi pöydillä oli viiniä suurissa saviruukuissa ja *fiascheissa* – olkiin kiedotuissa lasipulloissa – ja se nuori nainen kaatoi viiniä minulle ja pyysi käymään istumaan. Ja muut vieraat seurasivat perässä ja haukkoivat henkeään kauniille hetkellemme, *bellezalle*. Vihdoin koittaneelle italialaisen autenttisuuden ja eleganssin illalle. Hän tarjoili meille *pappardelleä* ja *ragua* –

Käytti varmaan sitä keittolihaa, sanoi Margaret.

Ja kania valkoisten papujen ja lehtivihannesten kera, jotka hän oli varmaankin kerännyt tienvarresta Fiesolesta tai Settignanosta ja jotka hän oli kypsentänyt *ripassati*-tyyliin valkosipulissa ja öljyssä. Ja kun kaikilla oli lautanen edessään, hän tuli keittiöstä ja seisoi huoneen nurkassa, varjoissa, ja katseli kun söimme. Meidän nautintomme oli hänen nautintonsa. En saanut silmiäni irti hänestä. Olin kaksikymmentäyksi, kun tällainen hetki tarjoiltiin minulle. Lahja ylitti ymmärrykseni. Vasta myöhemmin käsitin mitä hän minulle antoi.

Niinkö? No, mitä hän sitten antoi?

Avasi oven omaan maailmaansa. Mittaamattoman arvokasta.

Margaret kaatoi toisen lasin grappaa ja siemaili sitä. Hän suunsa oli tiukka viiva. Hän sanoi, et ole koskaan ennen kertonut minulle tätä tarinaa.

Enkö?

Muistaisin kyllä. Miksi nyt?

Niin, miksi nyt? ajatteli Evelyn ja sanoi sitten, kani.

Kaniko?

Niin.

Etkö ole syönyt kania sen jälkeen?

Ja musiikki.

Mikä musiikki?

Spontinin *La Vestalen* alkusoitto. Signore soitti sitä tänä aamuna. Pieni muisto Teatro Verdistä.

Ja siihenkö tarina sitten päättyy, vai?

Kutakuinkin, sanoi Evelyn. Illallisen jälkeen vieraat vetäytyivät omiin oloihinsa kuten aina. Taustalta kuului vaimeaa pianon soittoa. Sanoin Constancelle että haluan vielä jäädä ja kiittää nuorta naista, ja hän meni edeltä tupakkasalonkiin. Ja siihen minä sitten jäin seisomaan, juomalasien hautausmaan ja nuokkuvien kynttilänpätkien väliin. Sisäkkö tuli saliin pian sen jälkeen. En usko että hän huomasi minua heti. Hän vaikutti olevan kuumissaan ja puuhiinsa uppoutunut. Mutta sitten hän näki minut. Hän otti orvokin ja ojensi sen minulle. *Per voi*, hän sanoi. Minulle. Ilta oli *minulle*. Tiesin sen. Kiitin häntä. Otin orvokin hänen kädestään ja poistuin. Myöhemmin laitoin sen Baedekerini väliin.

Onko se sinulla yhä tallessa?

Baed-

Orvokki.

Epäilen. Siitä on vuosia, Margaret. Miksi se minulla olisi? Evelyn sytytti savukkeen, ja he istuivat hiljaisuudessa. Hän tunsi Margaretin piinaavan katseen. Tämän mustasukkaisuuden terävän reunan.

Kylläpä olet kokenut melkoisia seikkailuja, sanoi Margaret tyynesti.

Aurinko laski. Varjot pitenivät. Lämpötila antautui vähitellen tuulenvireelle. Sisältä kantautui ompelukoneen tikkaus: signora korjasi lakanoita. Radiosta kuului hiljaista ääntä. Maanalainen ra-

YLISTETTY LUKUROMAANI PERHEISTÄ, JOTKA VALITSEMME, JA TAITEESTA, JOKA PALJASTAA ELÄMÄN KAUNEUDEN

Toisen maailmansodan pommien putoillessa kaksi vierasta kohtaa toscanalaisen huvilan viinikellarissa. Ulysses Temper on nuori brittisotilas. Evelyn Skinner taidehistorioitsija, joka pelastaa italialaisia maalauksia sodan raunioista. Yhdessä viinin ja puheen täyttämässä illassa Evelyn avaa Ulyssekselle oven taiteen, kulttuurin ja Toscanan kauneuden maailmaan.

Sodan päätyttyä Ulysses palaa pommitetun Lontoon harmauteen ja aviokriisin keskelle, mutta sattuma vie hänet takaisin Italiaan. Firenzessä Evelynin opit eivät jätä häntä rauhaan ja hän alkaa ymmärtää, että perheen ei tarvitse koostua ainoastaan verisukulaisista.

SARAH WINMAN (s. 1964) on palkittu brittiläinen näyttelijä ja kirjailija, jonka romaanit ovat nousseet sekä kriitikoiden että suuren yleisön suosioon. *Italialainen sommitelma* on kansainvälinen myynti- ja arvostelumenestys, ja kirjasta on kehitteillä tv-sarja.